

Siguranță și sfințenie

Siguranță și sfințenie

Siguranța și sfințenia sunt legate între ele

Când Dumnezeu a scos pe Israel din Egipt, întâi le-a dat siguranța că nu vor fi judecați, la adăpostul sângelui mielului înjunghiat (Exod 12). Apoi El a sfințit pe cel dintâi născut care fusese adăpostit (Exod 13.1, 2). Siguranța și sfințenia sunt arătate a fi împreună în Noul Testament. De exemplu, în Ioan 17, Domnul spunea despre siguranța celor ai Săi, în trecut și în viitor: „Pe aceia pe care Mi i-ai dat, i-am păzit... Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat” (vers. 12 și 11). Îndată după aceea El Se roagă cu privire la sfințirea lor (vers. 17-19).

Vedem astfel că Dumnezeu vrea ca orice credincios să fie și păzit și sfințit. De aceea să nu puneți în legătură siguranța voastră cu creșterea voastră în har sau să le separați pe amândouă atât de mult încât să faceți din ele cea dintâi și a doua binecuvântare, poate cu mulți ani de experiență între ele.

Sfințirea înseamnă punerea deoparte

Deși nu este greu de înțeles cuvântul „siguranță”, sfințirea este unul dintre cele mai greșit înțelese cuvinte din Scriptură. Unii gândesc că ar însemna chiar prefăcătorie religioasă sau a ajunge foarte deosebit, sfânt. Nu este așa. Cel dintâi înțeles pe care-l are în toată Scriptura este a pune deoparte pentru slujirea și plăcerea lui Dumnezeu. De exemplu, în Exod 40.10-11 citim: „Și să ungi altarul... și să sfințești altarul... să ungi ligheanul... și să-l sfințești.” Apoi în Ioan 17.19 Domnul spunea: „și Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi”, iar în 1 Petru 3.15 ni se spune: „sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn.”

Cum poate un lucru sau un obiect de metal să fie sfințit? Ele nu pot fi făcute sfinte pentru că nu au minte sau caracter, dar puteau fi puse deoparte pentru a fi folosite în slujba lui Dumnezeu. În același sens, Domnul Isus, care era în totul sfânt, S-a pus pe Sine Însuși deoparte în cer pentru folosul nostru; și noi putem pune deoparte pe Hristos în inimile noastre, dându-l Lui întotdeauna acel loc de supremație și onoare care pe drept sunt ale Lui.

Tot așa, când sfințirea este în legătură cu noi, cei credincioși, ea are același înțeles de a fi puși deoparte pentru plăcerea și slujirea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu pune deoparte pentru Sine pe toți aceia pe care i-a pus la adăpostul sângelui vărsat (Exod 13.2).

Sfințenia ca poziție absolută – și practică progresivă

Să notăm cu grijă că sfințirea noastră are două aspecte. Cel dintâi este sfințirea ca poziție și absolută – un act al lui Dumnezeu cu care ne începem viața creștină. Al doilea aspect este sfințenia practică și progresivă, care continuă și se desfășoară pe tot parcursul vieții noastre pe pământ.

Sfințiți, ca fapt împlinit

Acele locuri din Scriptură care spun despre credincios că este de pe acum sfințit subliniază cel dintâi aspect. De exemplu, în 1 Corinteni 1.2 apostolul Pavel scria „către cei sfințiți în Hristos Isus”. Apoi în 1 Corinteni 6.11 spune: „dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.” Creștinii din Corint nu avansaseră prea mult în sfințenia practică; ei erau vrednici să fie învinuiți în multe privințe, însă apostolul nu ezită să le aducă aminte că ei fuseseră sfințiți, după cum fuseseră și spălați, și îndreptățiți. Ei fuseseră puși deoparte pentru Dumnezeu.

În Evrei 10.14 citim: „prin-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți.” Sunt aceștia un grup special de credincioși sfinți? Nu! Toți aceștia sunt creștini, fără deosebire – fiind puși deoparte pentru Dumnezeu prin singura jertfă a Domnului nostru Isus Hristos.

Sfințirea ca dorință, ca intenție

Să ne uităm acum la 1 Tes. 4.3, Efes. 5.25-26 și 2 Tim. 2.21. „Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră... Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o... Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre cinste, sfințit, folositor Stăpânului.”

În aceste locuri din Scriptură sfințenia își are același sens de „punere deoparte” și este ca un obiect la care să ajungi sau o dorință, ceva care este intenția lui Dumnezeu pentru cei ai Săi, ceva pe care Hristos îl face astăzi pentru Adunarea Sa, ceva ce noi individual avem să dorim și care va fi al nostru când răspundem îndrumărilor divine. Aceasta este sfințenia practică și progresivă.

Realizarea sfințeniei practice, după mântuire, deosebită de siguranța bazată pe lucrarea de ispășire a lui Hristos

De ce depind toate aceste lucruri? Siguranța este întotdeauna pusă în legătură cu lucrarea de ispășire a lui Hristos și cu puterea Lui de a ne ține. Realizarea noastră în sfințenia practică, după ce am fost mântuiți, oricât de importantă este la locul ei, nu are nimic a face cu siguranța noastră. În noaptea aceea hotărâtoare din Egipt (Exod 12), niciun fiu întâi-născut n-ar fi fost cruțat dacă tatăl lui ar fi pus pe ușorii ușii o listă în care ar fi prezentat caracterul deosebit de bun și purtarea frumoasă a fiului său. Siguranța fiecărui întâi-născut depindea numai de sângele stropit. Tot așa, siguranța noastră, iertarea și îndreptățirea depind în întregime de sângele scump al lui Hristos. Suntem iertați „prin Numele Său” (Fapte 10.43), suntem îndreptățiți „prin sângele Său” (Rom. 5.9).

Aspectul sfințeniei ca poziție este bazat tot pe lucrarea lui Hristos

Aspectul sfințeniei ca poziție este, de asemenea, bazat pe lucrarea lui Hristos. Numai datorită jertfirii Sale suntem sfințiți. Ea este pusă în legătură și cu Duhul Sfânt. Suntem „aleși... în sfințirea Duhului” (1 Petru 1.2). Prin Duhul suntem născuți din nou; și, crezând adevărul, suntem pecetluiți cu același Duh. În virtutea acestor fapte suntem puși deoparte pentru Dumnezeu.

Aspectul practic al sfințeniei depinde de Cuvântul lui Dumnezeu

Aspectul practic și progresiv al sfințeniei depinde de adevăr, de Cuvântul lui Dumnezeu. Ioan 17.17 spune: „Sfințește-i în adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul.” În felul acesta, străduința și hotărârea inimii de a te depărta de păcat sunt foarte necesare pentru acest aspect al sfințeniei. Dacă „umblăm în Duh” (Gal. 5.16), nu împlinim dorințele firii păcătoase. Hristos este Obiectul nostru și suntem aduși sub influența adevărului Cuvântului lui Dumnezeu și deci practic puși deoparte pentru Dumnezeu și în gândire și în sentimente. Această punere deoparte se continuă zi de zi.

Purtarea corectă decurge din cunoașterea că suntem în siguranță

Unii, în dorința lor de a rămâne smeriți și a se purta corect, spun că gradul nostru de realizare în sfințenia practică determină gradul siguranței noastre. Ei simt că dacă despărțim siguranța de sfințenie, oamenii vor gândi că sunt mântuiți, dar vor trăi așa cum le place. Dar noi nu le despărțim pe acestea două. Dumnezeu pune deoparte pentru Sine pe toți cei pe care îi adăpostește de judecată. Niciunul din cei care sunt la adăpost nu este lăsat în lume sub puterea păcatului. Totuși facem deosebire între acestea două pentru că Scriptura le deosebește.

Este sfințenia noastră atât de firavă încât ar trebui s-o ținem într-o nesiguranță plină de primejdii ca să n-o sfărâmăm? Este cazul să-i înspăimântăm pe copii ca să-i faci să se poarte frumos? Este metoda aceasta singura cale de a ajunge la rezultatul dorit? Este și cea mai bună cale? Nu! Atunci cum să gândim că Dumnezeu ar trebui să-și terorizeze copiii? Adevărul este că purtarea corectă decurge din cunoașterea că suntem în siguranță și din înțelegerea sensului pentru care suntem puși deoparte.

Siguranță pe baza lucrării lui Hristos, nu a sfințirii noastre practice

O altă credință greșită este că progresul bun în sfințenia practică ar întări dreptul celui credincios de a avea un loc în cer. Fiind aproape de încheierea unei viețuiri sfinte și a unui serviciu plin de devotament, apostolul Pavel spunea: „să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine.” Iar tâlharului care murea, tocmai atunci fiind pocăit și cu puține ceasuri de trăire în sfințenie, Domnul Isus îi spunea: „Astăzi vei fi cu Mine în paradis” (Luca 23.43). Amândoi erau siguri de cer, numai pe baza lucrării terminate a lui Hristos și a Cuvântului neclintit al lui Dumnezeu.

Cel credincios pornește în viață cu o pregătire deplină pentru cer. Noi mulțumim Tatălui, „care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină” (Col. 1.12). El nu ne face vrednici cu timpul; El ne-a și făcut vrednici pentru cer.

Progresul în sfințenia practică ne face folositori pe pământ

Totuși un progres în sfințenia practică va aduce îmbunătățire în a fi folositori pe pământ. În felul acesta vom fi în stare să ne luăm mai bine locul nostru ca martori și slujitori ai lui Hristos în această lume.

Sfințirea progresivă nu este realizată datorită vreunui timp anumit sau printr-un act special al credinței. Desigur, trebuie să avem încredere în faptul că am și fost puși deoparte de Dumnezeu pentru Sine Însuși, dar nu ajungem la această credință printr-un act sau efort puternic. Credința lucrează, însă ea însăși este un lucru care rămâne și se continuă. Am crezut, dar cred și astăzi.

Sfințirea prin adevăr

Adevărul sfințește și Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul (Ioan 17.17). Duhul Sfânt, de asemenea, sfințește. El este puterea sfințitoare pentru că El este Cel care ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16.13). Adevărul ni-l prezintă pe Hristos și ne arată gloria Sa. Apoi, prin credință, în timp ce privim la El, suntem schimbați în chipul Său – din glorie spre glorie (2 Cor. 3.17, 18). Aceasta este sfințenia progresivă.

Orice creștin adevărat poate spune despre sine că a fost sfințit: „Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus, care S-a făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare” (1 Cor. 1.30). Poți să vorbești despre tine însuși că ai fost sfințit, cu aceeași încredere cu care spui despre tine că ai fost răscumpărat.

Niciodată perfect în ce privește sfințenia practică

Pe de altă parte, nici un credincios nu poate pretinde vreodată că a fost perfect sfințit practic. Cei care sunt mai mult asemenea lui Hristos – cei mai înaintați în sfințenia practică – sunt cei din urmă să spună acest lucru, pentru că Hristos, nu realizarea lor, le umple viziunea. Asemenea apostolului Pavel (Filipeni 3.8), prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul lor, este urmărit, iar dacă ar fi să mai vorbească despre ei înșiși, ar spune: „nu că l-am și ajuns sau am și ajuns desăvârșit” (Filipeni 3.12).

Se socotește uneori că 1 Tesaloniceni 5.22, 23 ar vorbi despre credincioși desăvârșiți care ar fi dincolo de a fi ajunși de ispită. „Feriți-vă de orice formă a răului. Iar Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească deplin; și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” Totuși, contextul acestor versete arată că „a fi sfințit pe deplin” nu înseamnă că firea omului vechi a dispărut. Apostolul Pavel dorea ca acei credincioși să aibă toate cele trei părți – întreaga persoană – în așa fel pusă deoparte pentru Dumnezeu încât să fie păziți de orice formă a răului. Nimic mai puțin decât atât trebuie să fie și obiectul dorințelor noastre pe care le aducem astăzi în rugăciune. Dar „dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8). Deci firea veche nu este eliminată, nici un credincios nu se poate socoti pe sine însuși perfect sau dincolo de posibilitatea de a păcătuși (și dacă încă mai păcătuiește, trebuie să aibă încă această fire veche, pentru că numai vechea fire poate păcătuși într-un credincios. – n.ed.)

Scriptura subliniază sfințenia ca poziție

Unii sunt uimiți de ce pune Scriptura atât de mult accent pe sfințenia ca poziție sau absolută pe care credincioșii o au în mod „automat”. Rațiunea este pentru că ea are o mare importanță pentru noi. Legea pune înaintea noastră un ideal pe care noi să ne străduim să-l ajungem; în contrast, calea lui Dumnezeu în har este să ne arate ce suntem în alegerea Sa suverană, încât noi să urmărim o purtare potrivită cu ceea ce suntem.

Niciodată nu ni se reamintește îndeajuns că prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos și prin lucrarea și locuirea în noi a Duhului Sfânt, noi am fost puși deoparte pentru Dumnezeu. Nimic altceva nu poate fi mai potrivit să producă o purtare sfântă.

clickbible.org